

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy do umieszczenia nazwy skarżącego w załącznikach do podważanej decyzji i podważanego rozporządzenia, określonej w art. 28 ust. 1 decyzji Rady 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii („pierwotna decyzja”) i w art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii („pierwotne rozporządzenie”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący niewypełnienia przez Radę obowiązku uzasadnienia zarówno podważanej decyzji jak i podważanego rozporządzenia.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieuzasadnionego i nieproporcjonalnego ograniczenia prawa własności skarżącego i jego prawa do reputacji.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2016 r. – Eval Europe/Komisja

(Sprawa T-388/16)

(2016/C 350/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eval Europe NV (Zwijndrecht, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Vanhulle, B. van de Walle de Ghelcke, C. Borgers i N. Baeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa w postaci zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 2–4 tejże decyzji;
- w każdym razie, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustaleniu domniemywanego środka pomocy i przy uznaniu go za system pomocy w rozumieniu art. 1 lit. d) rozporządzenia Rady 2015/1589 ⁽¹⁾ i art. 107 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 TFUE, nie przedstawiła uzasadnienia i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, że belgijski system decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków stanowi środek pomocy państwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady 2015/1589 oraz ogólne zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, gdy nakazała odzyskanie domniemywanej pomocy.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 6 TFUE i zasadę równego traktowania oraz nadużyła władzy, gdy zastosowała przepisy dotyczące pomocy państwa celem zakazania belgijskiego systemu decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9)

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – SJM Coordination Center/Komisja

(Sprawa T-420/16)

(2016/C 350/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: St. Jude Medical Coordination Center (SJM Coordination Center) (Zaventem, Belgia) (przedstawiciele: F. Louis i J. Ylinen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa w postaci zwolnienia z podatku nadwyżek zysku SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zaliczyła skarżącemu do beneficjentów domniemanego systemu pomocy;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazała odzyskanie od skarżącego wszelkich kwot domniemanej pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji.

Skarżący podnosi, że Komisja nie jest uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji i że zaskarżona decyzja narusza zasadę ograniczonych kompetencji powierzonych Unii.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Skarżący podnosi, że sprzeczne stanowiska Komisji w decyzji o wszczęciu postępowania i w zaskarżonej decyzji naruszyły prawo skarżącego do bycia wysłuchanym.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej kwalifikacji jako systemu pomocy.

Skarżący podnosi, że Komisja w zaskarżonej decyzji niesłusznie stwierdziła istnienie systemu i że podejście Komisji narusza ciężący na niej obowiązek wyczerpującego, sumiennego i bezstronnego zbadania wszystkich okoliczności, których dotyczyło dochodzenie.

4. Zarzut czwarty, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia.

Skarżący podnosi, że Komisja nie uzasadniła właściwie podstaw zaskarżonej decyzji.